

Det utænkelige skete

Stort var det med et bjerg i baggrunden

Steen Hansen

Velkommen i Vestmannaøerne

Tekst og fotos Robert Hansen, DPIF

Vestmannaøerne – en lille øgruppe 14 kilometer syd for Island. Hvad var det nu med de øer? Stille og roligt får jeg gravet nogle billeder og film frem af hukommelsen fra mine teenageår, med en vulkan i udbrud og nogle fantastisk flotte billeder. Året var 1973 – hele øen Heimaey's befolkning på ca 5000 mennesker blev i løbet af nogle få dage evakueret og sejlet til fastlandet, mens vulkanen spyede sit indre vælde ud over byen, og begravede en del af byens huse, men samtidig også udvidede øen med adskillige kvadratkilometer. Her på hovedøen Heimaey skulle slaget om det nordiske mesterskab i golf stå, i det det islandske politidrætsforbund stod som værter, og faktisk også favoritter til at vinde titlen som nordiske mester. Og de islandske værter gæstfrihed ville ingen ende tage. Allerede inden vi var ankommet til Island, vidste vi, at Islands politidrætsforenings formand Oskar Bjartmarz og hans folk havde lagt en ekstra dag ind i opholdet, så spillerne kunne få en hel dag med at prøve spille banerne. En stor gestus fra vores islandske kollegers side, som alle – det være sig både de islandske, norske og danske spillere – satte stor pris på.

Vel ankommet til Keflavik lufthavn, efter at have været en tur over Oslo, hvor de norske spillere pudsigt nok også kom med, blev vi hentet i lufthavnen af vores islandske kolleger, som med stor hjælpsomhed blev vores værter og chauffører under hele opholdet. Forude lå en cirka 3 timers lang køretur, og efterfølgende en 3 timers lang sejltur. Heldigvis viste det sig, at sejlturen ikke var den gamle rute, men via en ny rute, som udgår fra en nybygget havn lige ud for Vestmannaøerne, kunne turen afkortes, så sejlturen blev klarert på små 30 minutter.

Og selv om vi havde været undervejs i næsten 12 timer, så skulle de ivrige golfspillere selvfølgelig lige en tur ud på det grønne græs og besigtige kamppladsen. Selvfølgelig med et par køller, så der kunne puttes lidt. Vestmannaeyja Golfklub skulle, efter hvad jeg fik at vide, rangere blandt verdens 200 bedste golfbaner. Som den opmærksomme læser måske har bemærket, så var jeg ikke blandt de udøvende deltagere, og jeg spiller heller ikke golf, men jeg var med som repræsentant for Dansk Politidrætsforbund. Men jeg var ikke i tvivl om, at denne golfbane

»

Kurt Mouritzen og Dan Berthelin tager banerne i øjesyn

Dansk politimester Carsten Ekstrøm

og klub rangerede blandt en af verdens bedste. Det var umuligt ikke at blive betaget af denne storslåede natur, hvor man i 1938 lagde de første huller, skærmet i vindsiden af en høj klippe side mod nord, og med direkte adgang og udsigt til Atlanterhavet mod vest, og ikke at forglemme, den i 1973 aktive vulkan mod øst. Storslået og breathtaking, som en englænder nok ville have udtrykt det. Netop den åbne adgang til havet og en høj klippevæg til at tage imod vindende, var vist nok noget af en udfordring for flere af spillerne. Som jeg med mit begrænsede golfkendskab kunne forstå på dem, så kunne vinden komme ind fra en side, blot for at ramme klipperne, og så vende og tage en ny drejning, så det at kende vindens retning var vist hip som hap. Her bestemte naturen helt og holdent hvordan den ville blæse. Efter en smagsoplevelse uden lige af lammekød fra hotellets gastronomiske talent af en kok i køkkenet, gik alle til ro omkring kl. 22.00, for at være friske til næste dags prøverunde. Og kokken – det vil ikke være retfærdigt ikke at nævne ham i denne sammenhæng. Ikke alene tryllede han alle aftener. Han var også hyret (igen takket være vores fantastiske værter) til at servere frokosten i golfklubben. Jeg kan blive helt misundelig på Island og ikke mindst Heimaey's befolkning, at de huser et sådant talent.

Torsdag morgen gik turen til golfbanerne for denne gang at gå alle 18 runder. Og med 4 – 5 timers golf inden alle var tilbage, og med udsigt til storslået golfspil de kommende 2 dage, benyttede jeg lige muligheden til at komme en tur op på bjerget – eller fjeldet – hvis man spørger nordmændene. For dem var det vel nærmest en lille knold. Men det cirka 400 meter høje Ufsøberg så imponerende ud i os danskeres optik. Og bestiges – det skulle det. Og det blev det.

Første spilledag i de nordiske mesterskaber løb af stablen fredag morgen. Jeg fulgte med rundt og skød billeder, mens spillerne skød bolde. Jeg forsøgte at holde trit med spillerne, og selv om jeg måske ikke er i den bedste form (for tiden), så er jeg heller ikke helt i bund. Men jeg måtte siden hen erkende, at 10 – 12 kilometers traven i tre dage, det sætter sine spor i form af tidlig sengetid og en god lang nattesøvn. Jeg begynder at forstå, at golf er en formidabel sportsaktivitet, som alle kan deltage i uanset alder og kondition, og som byder på masser af motion, aktivitet og frisk luft. Det være sig om man er 12 år eller 88 år.

Her på førstedagen fik jeg rigtig snuset til spillet, og for en sikkerheds skyld, både for ikke at bevæge mig ind i områder, hvor jeg kunne få en bold i hovedet, og for at få lidt indblik i spillet, allierede jeg mig med Kurt Mouritzen og fulgte med ham rundt. Kurt er en fantastisk fortæller og øser gerne af sin viden om golf. Så det resulterede også i, at dagen efter var jeg blevet lidt mere modig og bevægede mig fortroligt rundt på golfbanen på egen hånd. Førstedagen, som Jakob Nielsen beskriver i sin beretning, bød på spænding omkring udfaldet af mesterskabet. Islændingene førte med 8 par foran danskerne, og nordmændene lå 14 par efter danskerne. Så da dagen var omme, var der spænding og ivrig snak i den danske lejr. Kunne vi mon stadig nå det? Ja da, optimismen og selvtilliden fejlede ikke noget i den danske lejr om aftenen. Og da anden dagen gryede frem i morgendisken (det var blevet lidt koldere og overskyet om lørdagen), var det danske hold klar. Klar til at skabe endnu mere afstand til nordmændene, og klar til at indhente og overhale islændingene. Jeg forsøgte at følge med i scoren i løbet af dagen, men formåede ikke før hen mod slutningen af dagen, at fornemme hvordan situationen var. Den fik jeg til gengæld også at mærke, da vi nærmede os det 16. hul med danske Jakob Nielsen på holdet. Det bør måske nok lige nævnes, at hvert hold bestod af en dansker, en nordmand og en islænder, som så kæmpede indbyrdes og udfyldte scorekort. Holdets anden træner og leder, Dan Berthelin, sørgede for i løbet af dagen, at holde sig orienteret om den aktuelle stilling, og løbende fik vi andre også meldinger. På 17. hul på Jakobs hold, som også var det sidste, begyndte jeg at fornemme på de garvede golfspillere, at nu var der ved at ske noget for danskerne. Der blev talt stille (det gør man jo på en golfbane) mand og mand (eller kvinde) i mellem, at Jakob lå rigtig godt nu foran den værste konkurrent, Sigurbjörn Pergeirsson fra Island. Da vi nærmede os 18. hul, som lå lige ud foran klubhusets terrasse (det ved jeg ikke om det 18. hul gør på alle golfbaner), men det gør det på Heimaey, kunne jeg fornemme publikums spænding og sitren. En helt speciel stemning indfandt sig, og al snak forstummede efterhånden som de tre sidste spillere nærmede sig 18. hul. Des-

Hvilken retning blæser vinden mon nu?

værrer for nordmanden udgjorde han ikke nogen risiko for Jakob og Sigurbjörn, men jeg kunne høre på de omkringstående, at kampen kom til at stå mellem Danmark og Island. Danmark var nu så tæt på at vinde det nordiske mesterskab, idet Jakob lå foran Sigurbjörn, men heller ikke mere end at Sigurbjörn kunne nå at hente den hjem. Og da Jakob missede et slag, havde han i mine øjne tabt (det skyldes selvfølgelig min uvidenhed om golf), men da Sigurbjörn så efterfølgende skulle bruge 2 slag på at hente den hjem, og Jakob flot sluttede af med et putte den i det 18. hul, ville jublen fra tilskuerne ingen ende tage. Det er sportsligt det her. Alle, uanset nationalitet klappede og var ikke sene til at lykønske Jakob. Ikke mindst da det viste sig, at hans eminente spil resulterede i både et nordisk mesterskab til Danmark og en individuel titel som nordisk mester til Jakob.

Det danske vinderhold

En detalje ved Jakobs kreativitet og fornemme golfspil viste sig netop ved 18. hul dagen før, hvor jeg stod og betragtede hans spil. Hullet til 18. hul ligger ved foden af en lille bakke eller forhøjning om man vil, men i hvert fald går banen opad lige efter det 18. hul. Jakob slog (eller måske puttede her?) sit slag, og jeg fulgte bolden, som fortsatte forbi hullet. Og blev ved med at bevæge sig væk fra hullet. Og der var det så jeg tænkte, at den bold er væk nu. Indtil finessen i Jakobs spil gik op for mig. Da bolden standsede sin fremadrettede drift, stoppede den et kort øjeblik, som om den vurderede om den skulle blive liggende her, men besluttede sig så for at trille tilbage. Tilbage mod det 18. hul. Stillede og roligt accelererede den hurtigere og hurtigere mod afslutningen for denne dag, desværre blot for lige at ramme kanten og lægge sig små 10 cm fra hullet. Et øjebliks stilhed, og så klappede publikum. Det var eminent golfspil. Det kunne selv en novice i spillet som mig se.

Og så var dagen og årets konkurrence slut på banerne. Festen ville fortsætte om aftenen, men først skulle der betales for bolde, leje af vogne til golfbags, mad etc. Og en af den delegeredes fornemste opgaver er at halse bag efter sportsfolkene, og køre betalingskortet igennem maskinerne. Og det skulle jeg selvfølgelig også sørge for, så vi ikke smuttede fra regningerne. Så mens jeg var nede i klubhuset og betale, valgte "alle mine danske kolleger" at glemme mig, da der var afgang til toppen af vulkanen, med det resultat, at jeg måtte gå hjem til hotellet. Well, det er det lod en delegeret må leve med. Never mind, da jeg fik at vide, at man alligevel ikke kunne se lava i bunden af vulkanen, men at der kørte biler der nede, så gjorde det ikke så meget.

Heymaey by nigt

På Heymaey går fårene rundt i klipperne, på trods af, at det ser ud til at være en fysisk umulighed, selv for et får at gå på de stejle klippesider. Ikke desto mindre gør de det. Og ifølge vores islandske værter, så er det sjældent de falder ned. Men hvis de gør det, hvad råber man så? Ja, i golf råber man "fore" når man vil advare nogen om en flyvsk bold, så som en dansk kollega bemærkede, så var der vel ikke noget i vejen for at råbe "får", hvis et sådant skulle være på vej ned på banen!

At være med som delegeret på disse ture er altid et privilegium, og for mig er det som regel også en indsigt i en ny sportsverden, som jeg ikke har oplevet tidligere. Først og fremmest på grund

Jan Nielsen

af de ualmindelige gæstfri og imødekommende islandske værter, som havde sørget for os på alle de bedst tænkelige måder. Det være sig at blive transporteret rundt til forskellige seværdigheder, enten udvalgt af vores værter, eller som da vi selv foreslog Den Blå Lagune på vej til Keflavik, og også den varme og hjælpsomhed de altid stod frem med. Jeg vil her rette en stor tak til Oscar Bjartmarz og alle hans pragtfulde hjælpere og vores islandske kolleger. Og også tak til trænerne og lederne for det danske mandskab Dan Berthelin og Kurt Mouritzen, og spillerne Steen Hansen, Michael Stie, Andreas Rosenlund, Jan

Nielsen, Carsten Ekstrøm og Jakob Nielsen, fordi I som passionerede og i den grad dedikerede golfspillere, gav jer tid til at inddrage mig i jeres sport, som jeg i de dage på Island, ikke kunne undgå at bemærke, at I virkelig brænder for. Det er altid en fornøjelse at være sammen med mennesker, som brænder for noget; i jeres tilfælde golfporten. Det smitter af, og man kan ikke undgå, at blive mere oplyst af at være sammen med 8 professionelle kolleger, hvis lidenskab i dette tilfælde er golf. Tak fordi I ville have mig med – nå ja, I kunne vel nærmest heller ikke undslå jer.

Nordisk politimesterskab i golf

Af Jakob Espelund Nielsen, København

Fotos Robert Hansen, DPIF

Mesterskaberne skulle i år afholdes i Island fra den 4. – 8. september. Nærmere bestemt på Vestmannaøerne, som er beliggende ud for den islandske sydkyst. Foruden det danske hold deltog også Norge og værterne fra Island.

Holdet, som var bestående af 6 spillere, 2 holdledere samt en delegeret, mødtes i Københavns Lufthavn tidligt om morgenen den 4. september. Her var der glædeligt gensyn og rigeligt at tale om, idet der kort forinden havde været afviklet danske

mesterskaber i politigolf. Humøret var derfor højt, ligesom alle var spændte på, hvilke oplevelser og udfordringer der ventede på Island.

Efter 14 timers transport, som ud over en mellemlanding, 3 timers bilkørsel og en færgeoverfart også havde indeholdt et be-

søg ved et fantastisk gletchervandfald, ankom vi til bestemmelsesstedet på Vestmannaøerne. Efter en hurtig indcheckning på hotellet var alle enige om at køre ud få et kig på golfbanen, hvor slaget skulle stå de kommende dage. På golfbanen blev vi hurtigt klar over, at det ikke var en helt almindelig test, som ventede os. Flere af hullerne var placeret helt ud til Atlanterhavet, som bestemt var i spil som hazard på disse huller. Til den anden side havde naturen sørget for at placere en bjergkæde, som ud over et smukt sceneri også havde indflydelse på de udfordringer som banen bød på.

Torsdagen bød på træningsrunde på banen, hvor spillet skulle finpuds og hullerne testes af inden første tællende runde. Undervejs i prøverunden blev vi opmærksomme på, at vinden havde tendens til at snyde os en hel del. Forklaringen på dette

problem skulle ikke kun findes i vores manglende talenter, men derimod i et af de små puds, som naturen engang imellem spiller os. Efter at vinden havde blæst fra havet og ind over banen, ramte den bjergkæden, som fik den til at slå tilbage mod banen, hvilket resulterede i, at vinden indenfor en periode på 10 sekunder kunne føles som om den kom fra alle verdenshjørner. Ikke just en udfordring vi danskere var vant til at beherske.

Turneringen skulle afvikles som en slagspilsturnering, hvor de 4 bedste scores pr. dag fra hvert land var tællende. Derudover spillede vi sideløbende en individuel turnering. Første turneringsrunde blev ikke den succes, som vi havde håbet på. De fleste havde spillet en fornuftig gang golf, men havde smidt et par unødvendige slag imod slutningen af runden. Da dagen skulle gøres op, befandt vi os på en anden plads, 8 slag efter Island og 14 slag foran Norge. Vi var enige om, at løbet endnu ikke var kørt, da vi kunne se, at vi havde spillet lige op med Island med undtagelse af de sidste par huller. Derfor var stemningen stadig god, og folk var besluttet på at revencerer sig på finaldagen. Vi aftalte, at vi hver især skulle vinde over den islænding, som vi skulle spille med dagen efter – en aftale som alle viste sig at overholde!

Vi fik den start på finalerunden, som vi ønskede og halvvejs igennem runden, havde vi så småt hentet hele deres forspring. Det virkede til, at islændinge var hæmmede af det pres, som vi i løbet af runden lagde på dem. Ved rundes afslutning stod det således klart, at vi havde besejret Island med hele 16 slag på finalerunden og var nordiske mestre med en margin på 8 slag.

Som debutant på holdet var det en fornøjelse at deltage i mesterskaberne, og mærke det sammenhold der var både internt men også landene imellem. Stemningen var rigtig god alle dage, og selv om der blev jeket og pjattet en del, var det naturligvis golfspillet og resultatet som var i højsædet. Jeg kan kun opfordre kolleger, som har kvaliteter indenfor sporten, til at deltage i de arrangementer som bliver arrangeret i PI regi, således man får muligheden for at kvalificere sig til en tur som denne. Som deltager og del af det danske hold har det givet mig nogle oplevelser, som jeg kan tænke tilbage på med et stort smil på læben.

Island måtte overdrage pokalen til Danmark.